

на погибельта му. И въ срѣдъ общото мълчаніе пакъ скнж грозния гласъ.

Часътъ приближи!

А този гласъ приповториха христіенитѣ! И раздаденъ изобщо той ечеше и са приповтаряше отъ всички уста, и мъже и жекы и старцы и дѣца казваха, не выкащецъ, но азыкъ прѣплитаще отъ страхъ.

Часътъ приближи.

И на тозъ часъ екнж едно диво изрыканіе. Тигрътъ яростенъ на гледъ и страшентъ, безъ да желеа нищо друго освѣнъ да побѣгне и безъ да знае на кждѣ ся втурнж, искокнж внезапно въ срѣдъ уплашенното множество, и отъ него разлюляванъ и бѣгающъ удаlechиса настряхнжлъ и скоротекущъ. И земята са пакъ расклати, и пакъ са распрострѣ тъмнината по всичката земля.

Между това нови бѣжанци са навалиха, рабитѣ Арбакови, които разграбивше бесполезната вече нему каса, тичаха и тѣ на къмъ полето. Отъ толкозито машалы, една само бѣ остангла да свѣти, не угаснжла еще, и тѣзи машала я носеше Сосія, съ кояго освѣтли лицето на Недія, на безоката Тессалійка.

Безочнице, попыта рабътъ, като ѣк позна, на какво ти служи сега свободата?

— Ты кой си? Да не бждешъ видѣлъ Главка?

— Ей видѣхъ го прѣди малко.

— Да ти сж благословени устата! ами дѣ го видѣ?

— Подъ сводоветѣ на храма на Честьта, легнжлъ на умираніе или и умрѣлъ. Може и да са е срѣщнжлъ вече съ умершаго Арбака.

Нито дума не подума Недія, но скритомъ убѣгнж отъ Салустія и излека като са испрѣмъкнж прѣвъ множеството, върнж са изново въ града, дойде на торжището, отъ тамъ подъ сводоветѣ, навде са, опшца, повыка Главка на име.

Чу гласъ който и отговаряше слабо.

— Кой ма выка? не е ли гласътъ на смъртъта? готовъ съмъ, идж!

— Стани и върви подирѣ ми. Дай ми ржката си Главке, и ще са избавншъ.

— Насърчанъ вече отъ надежда Главкъ и смаянъ. дпгнж са отъ земята.

Пакъ ли Недія? Е, ты на ли са избави? И тѣзи признателны думы паднжха благодарни на сърцето на злочестата Тессалійка, която и блатослови Главка за това?

Главкъ тръгнж подирѣ водителката си, и ту носеше Иона, ту ѣк подкрѣпеше да върви. Съ остроуміе достойно за чуденіе Недія избѣ-